

Čís. 354.

I lhůty, jichž konec stanoven k určitému dni, prodlužují se o celou dobu soudních prázdnin, spadá-li onen den do soudních prázdnin. To platí i tehda, když strana, žádajíc o lhůtu, nevzala zřetele na to, že poslední den žádané lhůty spadá do soudních prázdnin.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1920, R I 487/19.)

K žalobcovu návrhu ze dne 29. července 1919 vynesl procesní soud dne 4. srpna 1919 rozsudek pro zmeškání, poněvadž žalovaná strana v prodloužené lhůtě nepodala odpovědi na žalobu. Odvolací soud rozsudek zrušil a uložil procesnímu soudu, by ve sporu dále jednal a znova rozhodl. Důvody: Podáním dne 23. června 1919 žádala žalovaná strana, by poskytnuta jí byla další lhůta k podání odpovědi a to čtyřnedělní. Chybou v počítání však označila jako poslední den lhůty den 23. července 1919. Den tento není však vzhledem k soudním prázdninám, dne 15. července nastavším (§ 222 c. ř. s. a § 47 j. ř.), posledním dnem čtyřnedělní lhůty. Posledním tímto dnem soudem pak povolené další čtyřnedělní, ode dne 26. června 1919 počínající lhůty, jest den 3. září 1919 a tím, že soud přejal chybu v počítání, žalované sběhlou, povoliv lhůtu čtyřnedělní i s chybným označením konce dnem 23. července 1919, nemohl a neměl chybu v počtech schváliti. Lhůta ta končila skutečně dnem 3. září 1919, a nemohla proto strana žalující dnem 29. července 1919 navrhnouti vydání rozsudku pro zmeškání a jeví se rozsudek, k návrhu tomu 4. srpna 1919 vydaný, nepřipustným.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu rekursu.

Důvody:

Dle ustanovení § 125 c. ř. s. lze určití lhůtu buď dle dní, týdnů, měsíců a roků nebo k určitému kalendářnímu dni; posléz řečený způsob jest při lhůtě prodloužené obligatorním (§ 128 c. ř. s.). § 225 c. ř. s. ustanovuje, že, spadá-li počátek soudních prázdnin do běhu lhůty, prodlužuje se tato o celé trvání soudních prázdnin. Toto ustanovení nečiní rozdílu mezi lhůtami určenými dle týdnů, měsíců atd. a mezi lhůtami vyměřenými k určitému kalendářnímu dni. V odstavci druhém § 225 c. ř. s. nejsou mezi výjimkami, na něž soudní prázdniny vlivu nemají, uvedeny lhůty končící určitým kalendářním dnem. Z toho dlužno souditi, že i lhůty druhu posléz uvedeného, jejichž konec spadá do soudních prázdnin, prodlužují se ve smyslu § 225 c. ř. s. o celou dobu soudních prázdnin, to tím spíše, poněvadž i konec lhůty dle týdnů stanovené snadno určitým kalendářním dnem ve smyslu odstavce druhého § 125 c. ř. s. vypočísti lze a není podkladu pro domněnku, že by soudní prázdniny měly vliv pouze na lhůty určené dle odstavce druhého a nikoli též na lhůty dle odstavce třetího § 125 c. ř. s.

Z okolnosti, že strana žalovaná v podání ze dne 23. června 1919 sama žádala za lhůtu 4nedělní, t. j. do 23. července 1919, nelze souditi, že tím dala na jevo, že nehodlá použití předpisů zákona o soudních prázdninách. Nejde tu ovšem o chybu početní, nýbrž jen o to, že při určení konečného dne lhůty nebyl vzat zřetel na soudní prázdniny do žádané lhůty 4nedělní spadající. Bylo věcí soudu, by, určuje kalendářní den konce lhůty, sám vzal zřetel na soudní prázdniny, když strana žalovaná tak neučinila. Ježto se tak nestalo, sluší tu užiti ustanovení § 225 c. ř. s., které má za následek, že lhůta k podání odpovědi se prodloužila do 3. září 1919, takže rozsudek pro zmeškání lhůty k podání odpovědi dne 4. srpna 1919 vydaný nebyl odůvodněn.

Čís. 355.

Dohodli-li se dobrovolně rozvedení manželé o výživném, nelze povolití manželce, domáhající se později sporem zvýšení výživného, prozatímní opatření zvýšením výživného na míru zažalovanou.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1920, R I 505/19.)

Od stolu a lože dobrovolně rozvedení manželé uzavřeli dne 11. března 1911 smír, jímž upraveny na 30 K měsíčně příspěvky, jež se zavázal manžel poskytovat manželce. Žalobou se dne 20. září 1919 domáhala se manželka, by vyživovací příspěvky byly zvýšeny o 120 K měsíčně a žádala, by zároveň po dobu ode dne žaloby až do ukončení sporu bylo povoleno prozatímní opatření v tom smyslu, by manžel jí po tento čas platil další vyživovací příspěvek ve výši, jak bylo žalováno. Prvý soud prozatímní opatření povolil z těchto důvodů: Sporem jest rozhodnouti otázku, zda výše výživného byla smírem stanovena nezměnitelně čili nic, neboť smír dle svého doslovu nezodpovídá určitě této otázky. Leč jest nesporno, že manželství bylo dobrovolně rozvedeno, takže nelze vycházeti ze zavinění té či oné strany na rozvodu, a že dosud nebylo manželské společenství obnoveno. Navrhovatelka má tudíž dle § 382, čís. 8 ex. ř. a § 91 obč. zák. proti žalovanému nárok na výživné, pokud se týče může žádati zvýšení jeho, pokud posavadní výživné není »slušným výživným«. Není třeba blíže odůvodňovati, že 30 K měsíčně není pro manželku železničního revidenta slušným výživným a jest proto požadovaných 150 K měsíčně vzhledem ku dnešním drahotným poměrům a ku zvýšenému služnému žalovaného zcela přiměřeným výživným. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. Důvody: Tím, že manželé uzavřeli smír o výživném, bylo konsumováno právo příslušející manželce dle §§ 108 a 117 obč. zák. Prohlásiliť manželé výslovně, že smírem upravili zcela své vzájemné majetkoprávní nároky. Žádá-li nyní navrhovatelka zvýšení výživného, jež bylo tehdy umluveno, nemůže opíratí svůj nárok na prozatímní výživné o ustanovení §§ 108 a 117 obč. zák., nýbrž může žádati pouze za prozatímní opatření dle exekučního řádu. Než dle exekučního řádu nemůže se domáhati prozatímním opatřením ve smyslu § 382, čís. 8 ex. ř. a § 91 obč. zák. již předem toho, co by jí náleželo teprve, až by ujednaný vyživovací příspěvek byl právoplatně zvýšen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelky.